

**UCHWAŁA NR XIX/192/2020
RADY MIEJSKIEJ W TUCHOWIE**

z dnia 18 marca 2020 r.

**w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę spółki India Cosmetics spółka z o.o.
z siedzibą w Poznaniu na Rezolucję Nr 2/2019 Rady Miejskiej w Tuchowie z dnia 29 maja 2019r.
w sprawie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii "LGBT+" przez wspólnotę samorządową.**

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2019r., poz. 506, ze zm.) w związku z art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2019r. poz. 2325, ze zm.), **Rada Miejska w Tuchowie uchwala, co następuje:**

§ 1. Postanawia się udzielić odpowiedzi na skargę spółki India Cosmetics spółka z o.o. z siedzibą w Poznaniu na Rezolucję Nr 2/2019 Rady Miejskiej w Tuchowie z dnia 29 maja 2019r. w sprawie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii "LGBT+" przez wspólnotę samorządową, w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Tuchowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej
w Tuchowie

mgr Stanisław Obrzut

Tuchów, dnia 18.03.2020r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Krakowie

Ul. Rakowicka 10

31-511 Kraków

Skarżąca:

India Cosmetics spółka z o.o.

Ul. Święty Marcin 80/82, lok. 355

61-809 Poznań

KRS: 0000493497, NIP: 7831708320, REGON: 302625568

zastępowana przez pełnomocnika, adw. Przemysława Lisa Markiewicza, Kancelaria Adwokacka, Ul. Święty Marcin 80/82 lok. 355, 61-809 Poznań

Strona przeciwna /Organ/:

Rada Miejska w Tuchowie

Ul. Rynek 1

33-170 Tuchów

- Odpowiedź na skargę -

Działając na podstawie przepisu art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2019r. poz. 2325, dalej „p.p.s.a” lub „PostAdmU”) Rada Miejska w Tuchowie przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią skargę (dalej „Skarga”) wniesioną przez India Cosmetics spółka z o.o. (dalej „Skarżąca”) na Rezolucję Nr 2/2019 Rady Miejskiej w Tuchowie z dnia 29 maja 2019r. w sprawie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii "LGBT+" przez wspólnotę samorządową (dalej „Rezolucja”), wnosząc o:

- (1) odrzucenie Skargi, ewentualnie, (2) oddalenie jej w całości.

Uzasadnienie

I. Na wstępie Organ wskazuje i podnosi, iż Skarga, jako niedopuszczalna w świetle relewantnych, opisanych poniżej okoliczności, winna zostać odrzucona, stosownie do regulacji Art. 58 §1 pkt 1), 5a) i 6) PostAdmU.

W tym miejscu powołując się na odnośną regulację PostAdmU Organ wskazuje, iż co do zasady, skarga jest dopuszczalna jedynie w przypadku, gdy przedmiot sprawy należy do właściwości sądu, skargę wniesie uprawniony podmiot, oraz gdy spełnia ona wymogi formalne i została złożona w określonym ustawowo terminie. Stwierdzenie braku którejkolwiek z wymienionych przesłanek dopuszczalności zaskarżenia uniemożliwia nadanie skardze dalszego biegu, co winno prowadzić do jej odrzucenia. W ocenie Organu Skarga nie spełnia przywołanych wymogów warunkujących jej skuteczność oraz prawną doniosłość, z przyczyn przytoczonych poniżej.

1. Przesłanka braku właściwości sądu administracyjnego.

Zgodnie z przepisami PostAdmU, Sąd administracyjny odrzuca skargę z uwagi na brak właściwości tego sądu do rozpoznania danej sprawy. Nastąpi to w szczególności wtedy, gdy skarga będzie dotyczyła aktu lub czynności nieobjętych zakresem właściwości sądów administracyjnych (art. 3 § 2 i 3 oraz art. 4 PostAdmU), sprawy wyłączonej z właściwości tych sądów (art. 5 PostAdmU), jak również sprawy objętej właściwością sądów powszechnych (por. szerzej post. WSA w Krakowie z 8.4.2011 r., I SA/Kr 209/11, Leglis; post. NSA z 17.1.2014 r., I OSK 3030/13, Legalis, Art. 58 PrPostSAdm Komentarz, red. Wierzbowski 2019, wyd. 6/Jagielska/Wiktorowska/Wajda). Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie m.in. w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu

terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (art. 3 §2 pkt 5 PostAdmU) oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż akty prawa miejscowego, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 §2 pkt 6 PostAdmU), przy czym sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych - tj. Dz.U. z 2019r. poz. 2167, ze zm., przytaczanej dalej jako „PrUSA”). Uszczegółowienie ogólnych reguł wyrażonych w art. 3 §2 pkt 5 i 6 PostAdmU znalazło się również w regulacji art. Art. 101a SamGminU, stanowiącej materialnoprawną podstawę Skargi.

Sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej (art. 1 § 1 PrUSA), a zatem przedmiotem postępowania przed sądem administracyjnym może być jedynie sprawa (czynność) z zakresu administracji publicznej. Dotyczy to także skargi, o której mowa w art. 101a SamGminU. Wskazuje na to zawarte w komentowanym przepisie odesłanie do art. 101 SamGminU, który dotyczy spraw z zakresu administracji publicznej. Charakterystyczne dla stosunku administracyjnoprawnego jest to, że przepisy prawa wyposażają organ administracji publicznej w kompetencje do władczego i jednostronnego ukształtowania jego treści (por. post. NSA z 27.7.2010 r., I OSK 1077/10, Legalis i z 14.12.2016 r., I OSK 2546/16, Legalis). Zaskarżona Rezolucja niewątpliwie nie stanowi aktu prawa miejscowego, co przyznaje sam Skarżący przywołując jako podstawę wniesienia skargi art. 101a SamGminU. Rezolucja w sposób oczywisty nie nosi podstawowych cech aktu prawa miejscowego, jakim jest ustanowienie praw i obowiązków o charakterze generalnym, powszechnie obowiązującym i skierowanym do nieokreślonej liczby adresatów, w tym przypadku – do mieszkańców Gminy Tuchów.

W rozpatrywanej sprawie rozstrzygnięcia wymaga zatem, czy Rezolucja stanowiąca przedmiot skargi została podjęta w sprawie z zakresu administracji publicznej, w rozumieniu przywołanych powyżej przepisów. W uzasadnieniu uchwały z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I OPS 14/13, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że akty z art. 3 §2 pkt 6 PostAdmU są rozumiane jako akty organów samorządowych niezawierające przepisów prawa powszechnie obowiązującego, mogą zatem to być akty o charakterze ogólnym wewnętrznego obowiązku, jak regulaminy kierowane do podległych organów czy jednostek, oraz o charakterze zewnętrznym, byle miały oparcie w materii publicznoprawnej (...). Za należące do tej kategorii uważa się akty noszące łącznie następujące cechy: (1) mają na celu realizację zadań publicznych przypisanych organom jednostek samorządu terytorialnego w drodze ustawy; (2) nakładają obowiązek, stwierdzają uprawnienie lub obowiązek bądź tworzą lub znoszą istniejący stosunek prawny; (3) mają charakter indywidualny bądź generalny; (4) nie są aktami prawa miejscowego.

Zaskarżona Rezolucja nie spełnia żadnego z ww. warunków poza tym, że – jak już wskazano, nie jest aktem prawa miejscowego, oraz że jej przedmiot, zasadniczo pozostaje w ustawowych granicach działania gminy (rozwiniecie w dalszej części uzasadnienia).

Analiza Rezolucji której treść budzi zaniepokojenie autora skargi powołującego się na zasady konstytucyjne, prowadzi do wniosku, że przyjęte stanowisko jest niczym innym jak wyrażeniem przez bezwzględną większość radnych, obecnych na sesji Rady Miejskiej w dniu 29 maja 2019 r., ich subiektywnych poglądów w kwestiach światopoglądowych i obyczajowych objętych przedmiotem zaskarżonej uchwały.

Należy wskazać, że stanowisko radnych zaprezentowane w Rezolucji ma charakter bardzo ogólnej deklaracji ideowej, nie będącej podstawą nałożenia jakichkolwiek obowiązków, czy przyznania bądź stwierdzenia uprawnień. Nie tworzy i nie znosi istniejących stosunków prawnych. Nie zawiera żadnych postanowień, które mogłyby stanowić źródło konkretnych wytycznych programowych dla innych podmiotów i z których można by wywodzić nakaz wiążącego sposobu zachowania lub działania. Zawarte w przyjętym stanowisku radnych deklaracje nie zostały powiązane z żadnymi bliżej określonymi i sprecyzowanymi działaniami faktycznymi lub prawnymi, które mogłyby wpływać na sposób postępowania jednostek lub podmiotów wykonujących zadania publiczne, bądź określać ich sytuację prawną. Wreszcie, co warte podkreślenia, zaskarżony akt nie ma znaczenia prawnego dla możliwości i prawnej dopuszczalności wyrażania innych poglądów aniżeli zaprezentowane przez radnych.

Brak jest również podstaw do przyjęcia, że podjęta Rezolucja ma charakter generalny bądź indywidualny, albowiem nie zostało wskazane do kogo konkretnie jest skierowana. Co prawda stanowisko w niej zawarte ma być rozpowszechnione mieszkańcom gminy Tuchów, ale owo „rozpowszechnienie” stanowić ma jedynie formę poinformowania ww. adresatów o poglądach radnych Rady Miejskiej.

Reasumując, zaskarżona Rezolucja, o treści zawierającej deklaracje o charakterze ideowym i światopoglądowym, zgodną z poglądami większości radnych Rady Miejskiej w Tuchowie, dopóty nie może być przedmiotem kontroli sądowoadministracyjnej, dopóki nie dotyczy prezentowania ideologii, która jest

zakazana przez prawo i nie ingeruje swoją treścią w sferę publicznoprawną kierując do innych podmiotów nakaz wiążącego postępowania bądź też dopóki nie nakłada na obywateli obowiązków, nie nadaje uprawnień czy też w jakikolwiek inny sposób nie kształtuje ich sytuacji prawnej. Takich cech zaskarżona Rezolucja w sposób oczywisty nie zawiera.

2. Brak naruszenia interesu prawnego/uprawnienia Skarżącego oraz brak legitymacji skargowej.

Podmiotem uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, czyjego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez niewykonywanie przez organ gminy czynności nakazanych prawem albo przez podejmowane czynności prawne lub faktyczne w sprawie z zakresu administracji publicznej / art. 101 w zw. z art. 101a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2019r., poz. 506, ze zm.) – dalej „SamGminU”). Odpowiednie stosowanie art. 101 SamGminU, w sytuacji gdy organ gminy nie wykonuje czynności nakazanej prawem albo gdy poprzez podejmowane czynności prawne lub faktyczne narusza prawa osób trzecich oznacza, że skarżący musi wykazać, że takie zachowanie narusza jego interes prawny lub uprawnienie. Stroną w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 101a ust. 1 SamGminU może być bowiem jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez organ gminy, w wyniku niewykonania czynności nakazanej prawem albo przez podejmowanie czynności prawnych lub faktycznych. Legitymacja skargowa opiera się zatem na twierdzeniu danego podmiotu, że określone zachowanie (działanie względnie zaniechanie) organu gminy narusza jego interes prawny lub uprawnienie i to stanowi podstawę zaskarżenia. Naruszenie interesu prawnego w rozumieniu art. 101a ust. 1 w zw. z art. 101 ust. 1 SamGminU oznacza istnienie powiązania pomiędzy sferą indywidualnych praw i obowiązków skarżącego, wynikających z norm prawa materialnego, a zaskarżoną beczynnością organu gminy albo podejmowanymi przez ten organ czynnościami prawnymi lub faktycznymi. W tym miejscu należy zasygnalizować, iż od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, który sprowadza się do tego, że określony podmiot jest bezpośrednio zainteresowany określonym zachowaniem (czynnością, aktem) organu, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa powszechnie obowiązującego, mającymi stanowić podstawę skutecznego żądania stosownych działań organu (por. post. NSA z: 23.3.2016 r., II OSK 482/16, Legalis i 19.5.2017 r., II OSK 1759/16, Legalis). Skarżący musi wykazać, że przez beczynność organu gminy lub przez podejmowane przez ten organ czynności prawne lub faktyczne doszło do naruszenia jego interesu prawnego lub uprawnienia (Art. 101a SamGminU red. Gajewski/Jakubowski 2018, wyd. 1/A. Sidorowska-Ciesielska).

Przyjmowane przez doktrynę i przez jednolite oraz ugruntowane już orzecznictwo sądowe pojęcie interesu prawnego nawiązuje zawsze do istnienia konkretnej normy prawnej, na której interes ten może być oparty i z której może być wywieziony. Co do zasady, ma to być norma materialnoprawna. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, iż interes ten musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującego sytuację prawną tego podmiotu (post. NSA z 30.6.2017 r., II OSK 1388/17, Legalis).

Nie chodzi zatem o jakikolwiek interes lub uprawnienie, lecz tylko o taki, który wiąże się z normą prawa materialnego (tak wyr. WSA z 5.11.2007 r., II SA/Kr 742/07, Legalis). Związek ten musi być aktualny, a nie przyszły i musi dotyczyć takiej sytuacji prawnej, którą można określić jako własną, indywidualną i konkretną danej osoby (zob. m.in. wyr. NSA z 1.10.2013 r., I OSK 1209/13, Legalis; wyr. NSA z 19.7.2011 r., I OSK 677/11, Legalis; wyr. NSA z 4.3.2009 r., I OSK 1157/08, Legalis).

W tym miejscu należy wskazać, że skarga wnoszona w trybie art. 101a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie ma charakteru *actio popularis*. Podstawą jej wniesienia jest nie tylko fakt naruszenia przez organ prawa przez m.in. niepodejmowanie czynności nakazanych prawem, ale równocześnie naruszenie tą beczynnością konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień wnoszącego skargę, których źródło wynika z konkretnych przepisów prawa materialnego. Nie jest zatem wystarczające powoływanie się w tym względzie na ewentualny stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnień skarżącego (*vide* wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Olsztynie z dnia 21 maja 2019r. II SAB/Ol 18/19).

Skarżący nie wykazał, w jaki sposób doszło do naruszenia jego chronionego prawem interesu lub uprawnienia, polegającego na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a własną, indywidualną i prawnie (a nie faktycznie) gwarantowaną sytuacją. Nie jest zatem wystarczające wykazanie samej potencjalnej możliwości naruszenia interesu prawnego w przyszłości. Związek ten powinien mieć charakter aktualny, realny i indywidualny. Wymogu tego nie spełnia zatem hipotetyczne oddziaływanie normy prawnej na sytuację prawną danego podmiotu albo wnoszenie skargi w interesie innego podmiotu niż skarżący, lub w interesie ogólnym. W szczególności interesem prawnym nie legitymuje się podmiot jedynie zainteresowany podjęciem albo uchynieniem określonego aktu, który nie oddziałuje bezpośrednio na jego sferę prawną. Podmiot ten dysponuje bowiem jedynie interesem faktycznym (por.m.in.: wyroki NSA z 12 marca

2019 r. II OSK 231/19, z dnia 19 czerwca 2019 r., II OSK 3147/17, a także WSA w Opolu z 3 października 2017 r., II SA/OI 707/17, CBOSA). O istnieniu interesu prawnego decyduje przepis prawa materialnego, wobec czego w danej sprawie należy wykazać naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego, które wpływa negatywnie na sytuację prawną skarżącego (*vide* postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 10 października 2019 r. II SA/Bk 651/19).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że Skarżący nie podjął nawet próby wykazania posiadania interesu prawnego w zaskarżeniu Rezolucji, poprzestając na stwierdzeniu, że dla skutecznego wniesienia Skargi cyt. „*Nie trzeba zatem mieć interesu prawnego (...)*”. W tym miejscu należy podnieść, iż zgodnie z załączoną do Skargi informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS, Skarżąca jest spółką prawa handlowego (sp. z o.o.), będącą przedsiębiorcą, którego przedmiotem przeważającej działalności jest sprzedaż hurtowa perfum i kosmetyków. W sposób zatem oczywisty, czego nie kwestionuje nawet autor Skargi, Skarżąca nie posiada nawet interesu faktycznego, nie mówiąc już o interesem prawnym, wymaganym dla skuteczności zaskarżenia Rezolucji. Zdaniem Organu, nie jest możliwe wywiedzenie z uzasadnienia skargi negatywnego wpływu Rezolucji na sferę materialnoprawną Skarżącej, względnie pozbawienia Jej jakiegokolwiek prawa czy uprawnienia. Zarzuty Skargi nie odnoszą się w jakimkolwiek zakresie do konkretnej, indywidualnej sytuacji prawnej Skarżącej, stąd nie ma żadnego związku między zaskarżoną Rezolucją, a własną, prawnie gwarantowaną, sytuacją Skarżącej.

Mając na uwadze powyższe należy skonstatować, iż Skarżąca nie wykazała posiadania legitymacji skargowej (procesowej), uprawniającej do występowania przed sądem administracyjnym w sprawie o stwierdzenie nieważności Rezolucji.

II. Jeżeli natomiast Skarga nie zostanie odrzucona z przyczyn wskazanych powyżej, winna zostać ona oddalona w całości, jako bezzasadna.

Odnosząc się merytorycznie do przedstawionych w Skardze zarzutów dotyczących naruszenia zasady praworządności (legalizmu), wyrażonej w przepisie art.7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm. – dalej „Konstytucja”), Organ w pierwszej kolejności podnosi i wskazuje, iż wbrew wywodom zawartym w Skardze, Rezolucja, w sposób zupełnie oczywisty i jednoznaczny, pozbawiona jest władczego charakteru. Należy podkreślić, iż zaskarżony akt nie zawiera bowiem nakazu określonego działania, które konkretyzowałoby się w powinności wymaganego zachowania się np. organów gminy. Rezolucja nie nakłada również na inne organy gminy (ani tym bardziej na inne osoby czy podmioty) żadnych obowiązków, nie ma charakteru normatywnego (Rada domaga się pewnego stanu rzeczy i apeluje o jego realizację, ale poprzestaje na tych żądaniach, nie zapowiadając jakiegokolwiek władczej reakcji na wypadek, gdyby nie były one spełnione). Zaskarżony akt nie zawiera również jakichkolwiek wytycznych dotyczących stosowania prawa. W konsekwencji Rezolucja nie jest aktem o charakterze władczym, ale aktem wewnętrznym, uzewnętrznieniem woli Rady, jej stanowiskiem, apelem/manifestem. W tym miejscu Organ wskazuje, iż za zastosowaniem wskazanych powyżej kryteriów oceny danego aktu wydanego przez radę gminy pod kątem władczego charakteru przemawia tak piśmiennictwo, jak również jednolite orzecznictwo sądów administracyjnych (*vide* Wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. I OSK 552/18).

Należy również podkreślić, iż przedmiot Rezolucji pozostaje objęty zakresem przedmiotowym działania gminy, stanowiąc przykład sprawy publicznej o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżonej ustawami na rzecz innych podmiotów. Treść Rezolucji zasadniczo odnosi się bowiem do obszaru edukacji, rodziny oraz szeroko pojętej kultury, wyczerpując treść regulacji Art. 7 SamGminU, na co jednoznacznie wskazują użyte w Rezolucji zwroty: „*Nie zgodzimy się na sprzeczne z prawem instalowanie funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach (tzw. "latarników"). Będziemy strzegli prawa do wychowania dzieci zgodnego z przekonaniami rodziców!*”, „*Zrobimy wszystko, aby do szkół nie mieli wstępu gorszyciele zainteresowani wczesną seksualizacją polskich dzieci w myśl tzw. standardów Światowej Organizacji Zdrowia (WHO). Będziemy chronili uczniów, dbając o to, aby rodzice z pomocą wychowawców mogli odpowiedzialnie przekazać im piękno ludzkiej miłości!*”, „*Będziemy chronili m. in. Nauczycieli (...) przed narzucaniem im nieprofesjonalnych kryteriów działania, np. w pracy wychowawczej, (...)*”.

Rezolucja stanowi zatem wyraz pewnego zapatrywania, czy też określonego stosunku grupy radnych, wyrażonego w stosunku do przywołanej weń, ideologii, stanowiąc jedynie swoistą „reakcję” na cały szereg głośnych i medialnych wydarzeń, które miały miejsce bezpośrednio przed jej podjęciem. Wskazać należy chociażby na głośne, i nieakceptowane społecznie, a dokonywane na „marszach” czy „paradach” subkultur identyfikujących się w oparciu o preferencje seksualne i określony styl życia, przypadki profanacji symboli

religijnych, czy też pojawiające się próby ingerowania przez wskazane środowiska oraz polityków – również na szczeblu samorządów, w system edukacji szkolnej. Zaskarżony akt stanowi zatem jedynie dopuszczalną prawnie, formę nie władczej wypowiedzi, stanowiącej odpowiedź Rady Miejskiej w Tuchowie na „*wywołaną przez niektórych polityków wojną ideologiczną*”, wyrażającą sprzeciw wobec pozbawionych podstaw prawnych prób ingerowania w system edukacji szkolnej, jak również wskazującą na przywiązanie do takich wartości, jak „*wolność słowa, niewinność dzieci, autorytet rodziny i szkoły oraz swoboda przedsiębiorców*”. Ponieważ szeroka działalność ruchu politycznego LGBT stanowi przedmiot ożywionej debaty publicznej – co jest okolicznością bezsporną, w której ścierają się różne, również skrajnie odmienne poglądy, oczywistym jest, że również wyraziste poglądy, takie jak prezentowane w treści Rezolucji, mogą być oceniane krytycznie, co jednak samo w sobie nie jest powodem do uznania ich za bezprawne. Prawo wyrażenia określonego zapatrywania na dane wartości, poglądy czy idee – które również dla znacznej części społeczeństwa, również samorządowego, są i pozostają kontrowersyjne, stanowiąc również przedmiot ożywionej debaty publicznej – dotyczący wyrażania ludzkiej seksualności, małżeństwa, rodziny, wychowania dzieci, wolności przedsiębiorców, prawa do wyrażania poglądu (wolności słowa) podobnie jak wyrażenie krytycznego bądź aprobatywnego stosunku wobec innych zjawisk społecznych (w tym faktów, idei czy ideologii) jest ze swojej istoty wyrazem elementarnego prawa do wolności słowa. Jak zauważył NSA, „Skoro w świetle art. 54 ust. 1 Konstytucji mowa o wolności każdego człowieka, a więc także członka wspólnoty samorządowej, do wyrażania swoich poglądów, to niepodobna odmawiać lub ograniczać tej wolności organom wspólnoty. (...) Odebranie tym organom głosu w dyskursie publicznym (...) stanowi zatem również naruszenie przysługującej każdemu z mieszkańców wolności wypowiedzi” (patrz: Wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. I OSK 552/18). Co zauważa się i na co wskazuje się w doktrynie „odstąpienie przez organ gminy od stosowania form administracyjnoprawnych (władczych) może gwarantować szerszy zakres swobody” (zob. komentarz do art. 6 u.s.g. [w:] S. Gajewski, A. Jakubowski (red.), Ustawa o samorządzie gminnym... dz. cyt., R. Dorosiński, N. Bernaciak, *Uwagi do przyjmowanych przez organy władzy publicznej deklaracji „przeciw ideologii LGBT” oraz zapowiedzi ich zaskarżenia przez Rzecznika Praw Obywatelskich*, <https://ordoiuris.pl/rodzina-i-malzenstwo/uwagi-do-przyjmowanych-przez-organy-wladzy-publicznej-deklaracji-przeciw>).

Konstatując stwierdzić należy, iż przedstawione w Rezolucji stanowisko radnych, odnoszące się częściowo do kontrowersyjnych i niepodzielanych przez znaczną część społeczeństwa poglądów na małżeństwo, rodzinę, sposób okazywania ludzkiej seksualności, wczesną seksualizację dzieci (zwanych hasłowo i w pewnym uproszczeniu „*ideologią LGBT*”) oraz prób ich forsowania w edukacji, kulturze i życiu społecznym, choć mogą budzić sprzeciw niektórych osób (co nieodzowne w przypadku każdego żywo dyskutowanego zagadnienia, w szczególności społecznego) są zgodne z zasadą praworządności. Wyrażone w Rezolucji stanowisko posiada bowiem oczywiście nie władczy charakter, oraz mieści się w ramach i granicach ustawowych kompetencji rady gminy.

Odnosząc się do zarzutów dyskryminującego charakteru zapisów kwestionowanej Rezolucji Organ wskazuje, iż również one pozbawione są całkowicie jakichkolwiek podstaw prawnych czy faktycznych. Poza szerokim przywołaniem przepisów oraz szeregiem subiektywnych opinii i stanowisk Skarżąca nie precyzuje w jaki sposób, poprzez przyjęcie Rezolucji dochodzi, czy ma dojść do naruszenia w szczególności wskazanych przepisów Konstytucji. Co szczególnie istotne dla oceny podniesionych w Skardze zarzutów, a czego zdaje się nie zauważać Skarżąca, w przypadku Rezolucji, nie mamy do czynienia ani ze stosowaniem prawa wobec indywidualnych podmiotów będących adresatami norm prawnych, ani z kształtowaniem treści tych norm, co zasadniczo rozstrzyga już na wstępie o jednoznacznej bezpodstawności zarzutów Skargi w tym zakresie. Jedynie na marginesie można wskazać, że istotą konstytucyjnej zasady równości – czyli podobnego (identycznego) traktowania – jest jednakowe traktowanie wszystkich adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną). Stąd nakaz równości dotyczy tylko tych podmiotów, które charakteryzują się określoną cechą relewantną z punktu widzenia danej sfery stosunków prawnych lub gdy dyspozycja normy prawnej wyróżnia daną sferę stosunków ze względu na wskazaną cechę relewantną lub gdy istnieje związek pomiędzy cechą relewantną danej kategorii podmiotów a treścią przyjętej regulacji (patrz. L. Bosek, W. Borysiak, komentarz do art. 32 Konstytucji RP, [w:], *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1-87...*, s. 837 i n.). Stąd konsekwentnie, w konstytucyjnej zasadzie równości kryje się zasadniczo „założenie różnego traktowania podmiotów i sytuacji, które nie mają podobnego (identycznego) charakteru” (L. Garlicki, *Polskie prawo konstytucyjne. Zarys wykładu, Warszawa 2015, s. 97*. Tak samo orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 września 2009 r., *II OSK 1443/08*, R. Dorosiński, N. Bernaciak, *Uwagi do przyjmowanych przez organy władzy publicznej deklaracji „przeciw ideologii LGBT” oraz zapowiedzi ich*

zaskarżenia przez Rzecznika Praw Obywatelskich, <https://ordoiuris.pl/rodzina-i-malzenstwo/uwagi-do-przyjmowanych-przez-organy-wladzy-publicznej-deklaracji-przeciw>).

Mając na uwadze powyższe, Organ wnosi i wywodzi jak w komparycji niniejszego pisma.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Tuchowie, działając w celu realizacji dyspozycji przepisu art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U. z 2019r. poz. 2325, ze zm.), odnosząc się do skargi spółki India Cosmetics spółka z o.o. z siedzibą w Poznaniu na Rezolucję Nr 2/2019 Rady Miejskiej w Tuchowie z dnia 29 maja 2019r. w sprawie przyjęcia rezolucji dotyczącej powstrzymania ideologii "LGBT+" przez wspólnotę samorządową, zajęła stanowisko, podejmując niniejszą uchwałę.